

Излиза три пъти въ седмицата
сѣтки:
 Вторникъ, Четвъртъкъ
 и Събота.
ЦѢНА:
 За година 20 лева сребърни
 „ шестъ месеци 12 лева ср.
 „ три „ 7 „ „
 Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко косто се отнася до вѣстника
 надписна се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
 Неплатени писма не се приематъ
 Ръкописи назадъ се не връщатъ.
За Обявления се заплаща:
 За всеки рѣдъ прѣвъ платъ 20 ст.
 За „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе 2 мартъ 1884 год.

По капитулантѣ много са е писало въ нашия печатъ, но и до сега още не са е взело нѣкакво рѣшение отъ нашето правителство, поне за тѣхното модифициране, ако не и съвършено отмиане. Подъ булото на тия капитуланти, са извършватъ въ насъ отъ нѣкои чужденци, голѣми онеправдания на българскитѣ граждани. На капитулантѣ врѣмето е преживѣло вече. Капитулантѣ, т. е. отстъпенитѣ права и привилегии на нѣкои отъ западнитѣ държави за тѣхнитѣ подданици, които сж живѣяли или пктували въ Турция, отъ страна на турскитѣ султани, сж станали прѣди триета година почти, когато въ турско, сѣдилищата сж били самолични, когато въ турската държава, не е имало публични сѣдилища, а сега ний неразбирами, защо да се търпжтъ тѣзи капитуланти и въ насъ, когато нашитѣ процесуални закони сж основани възъ сжщитѣ начала, възъ каквито сж основани и европейскитѣ. Въ интереса на държавата е щото днешното правителство, да се зашмае сериозно за разрѣшението на тоя стъ голѣма важностъ за нашата държава въпросъ. Ний сме чували доста оплаквания отъ български подданици, които сж добили рѣшение противъ чужди подданици прѣди двѣ и три години, но и до сега още не можтъ да се изпълнжтъ! За една най маловажна работа, консултѣ се отнасятъ до окръжнитѣ управители, когато се касасе за интереса на тѣхнитѣ подданици, а българскитѣ подданици къмъ кого да са отнесжтъ, кому да са оплакватъ? Има единъ процесъ на единъ Руссенскій гражданинъ, Генчо Илиевъ, съ нѣкой си Мартинъ Калавасъ, по който още прѣди три години почти е изаѣло рѣшение за въ полза на Илиева, но и до сега още не може да се изпълни. Причината е, че Калавасъ са казва сега че е Елински подданикъ, откакъ изгубилъ процеса, а когато е сжденъ, той не е билъ записанъ въ списъка на Елинскитѣ подданици, и сега го зашцава елинскій консулъ! Приказвале ни сж и за други нѣкой си процесъ, по който е наложенъ запоръ на имуществата на отвѣтницитѣ, чужди подданици (румжнски и елински), но и до днесъ още неможтъ да се удовлетворжтъ, справедливитѣ искания на българскитѣ подданици. Като споменуваме мимоходомъ за тия работи, ний си позволяваме въ интереса на българскитѣ подданици, които сж имали злощастнието да имжтъ процеси съ чужди подданици, да обърнемъ вниманието върху

това състояние на работитѣ на господа министритѣ на правосъдието и на външнитѣ дѣла, особено на г. министра на външнитѣ дѣла, за да вземе нуждитѣ мѣрки за преваряне на злото, което отъ денъ въ денъ се уголѣмява и ще се уголѣми още, ако наше правителство всеюга сж готовностъ и усърдие удовлетворява прищевкитѣ, исканията, на чужденцитѣ, били тия искания законни, или не. Ако продължаватъ така да отиватъ работитѣ и за напредъ, на българскитѣ подданици неостава освѣнъ да прекъснатъ търговскитѣ си сношения съ чужденцитѣ защото, щомъ има вземане даване, може да се породи между нѣкои и сждене, а щомъ дойде работата до сждъ, не ще съмнѣние че чужденца ще спечели, макаръ и да го осждѣтъ, защото рѣшението не ще може да се изпълни.

СЛОВО

Произнесено въ публично засьданне на Археологическото Дружество въ 26 февруарий 1884 год.

отъ
Председателя на Дружеството Дра Васила Вронъ.

Господа!

Цѣльта за която се състави това Дружество ви е вѣтъ известна: слѣдъ като ви се прочете при учреждението на това Дружество на 2 сего мѣсеца уставътъ му. Ние считаме обаче за наша свята длъжностъ да ви изложамъ и слѣдующитѣ нѣколко разяснителни доказателства, които оправдаватъ важноста на това Дружество. И тѣ сж слѣдующитѣ: — Родното мѣсто или Отечеството, или както вобще се казва, „гнѣздото“ на Отечеството е сладко за всѣкого!... Коя же е причината, която свързва чловека съ това ягки връзки съ родното му мѣсто, или съ гнѣздото на Отечеството? — Ти състои Г.г. единствено въ сладкитѣ му въ поминания къмъ това мѣсто, или къмъ това гнѣздо. Цѣльта слѣдователно на това Дружество е: да изслѣдова и да открие всички и всекакви исторически напоминатели доказателства на такивато сладки въспоминания и дѣйствително, тая е една и ога благотворна цѣль...

Тия сладки въспоминания състоятъ Г.г. най напредъ въ бѣдѣция дѣтъ, и въ околнѣщитѣ него разнообразни предмети, извото зданиа, води, поляни, гори и проч.; при това и въ разнообразнитѣ исторически събития, които сж тамъ извършили въ разни преминавши времена.

Въ тоя случай, въобразете си че нѣкой се намира и живѣе далечъ отъ родното си мѣсто, гдѣто е оставилъ прекрасна ягжа съ хубави роднини, при това, въ което се намиратъ великолѣпни зданиа и наоколо му прекрасни околности и гдѣто баща му е сторилъ голѣми добрини, въобразете си казвамъ съ каква въехителна гордостъ, ще си припомня тоя чловекъ това свое родно мѣсто и съ каквъ въсторгъ онъ ще разказва на всички за него!... Сжщото може да се каже и за единъ народъ; съобразно съ горезложенното, всѣки единъ поробенъ народъ, който е ималъ и има исторически памятници, които му наюмягъта славнитѣ събития на Отечеството му, и славнитѣ дѣла на нѣговитѣ прѣдци: то бѣдете увѣрени Г.г. че таквъ единъ народъ, скоро или късно ще се избави отъ своето робство и Богъ ще му помогни...

Сжщото се е случило Г.г. и съ нашия

Български народъ, който основанъ на своитѣ исторически памятници, за преминавшия свой славецъ живогъ и битъ, всеюга и всечески се трудилъ да се освободи отъ Турското иго и ваъ е известно Г.г. колко жертви той е принелъ на олтара за своето освобождение... Колко отлични наши патриоти се жертвовали себе си движими отъ това свято чувство!... Най свѣтъ, Богъ се смилъ и за нашия народъ и го освободи чрезъ своя Избавникъ — Блаженнопочившия и приспомятния нашъ освободителъ Русския Царь Александра II и съ малостивото съдѣйствие на брателия намъ Русски народъ!...

А гдѣ сж и кои сж историческитѣ памятници, които доказватъ тия наши славни въспоминания, които да издиря се е учредило още въ 1879 година това Археологическо Дружество? — За да ви представимъ Г.г. нѣкои отъ тѣхъ, трѣба по напредъ да ви разкажемъ на како за най важнитѣ наши народни исторически събития, а преимуществено отнасяще се до нашия градъ Велико Търново.

Тукъ най напредъ трѣба да ви напомнимъ че Българскій народъ е ималъ за прѣвъ престоленъ градъ на своето царство градътъ Прѣславъ или днесъ Вели Стаболъ зовимъ, и това Царство сж тоя си престоленъ градъ е траялъ цѣли 300 години отъ началото VIII-то до началото на XI столѣтие.

Ваъ е известно Г.г. че въ Прѣславъ царъ Борисъ е приелъ Християнската вѣра а слѣдъ него и Българскій народъ, че тамъ се царували много царие, между които най славния е Симеонъ, за ала честь обаче на Българскій народъ, възнахли се по него връже малко по малко Гърци въ Прѣславъ, нѣкои даже сж били придворници на царъ Симеона и на сина му Петра. Лукавитѣ тия Гърци сж успѣли да възвѣтъ съ тие царие въ най близки родствени връзки и подкони гроба на тогавашното Българско царство. Спорѣдъ това най свѣтъ въ 971 год. Грцкия царъ Иванъ Цимисхий родомъ Арменецъ, съсипа това Българско царство, зе въ паѣнъ послѣдния български царъ Борисъ II, заведе го въ Цариградъ и съ голѣмо безчестие принуди го да се откаже самъ публично въ църквата Свята София отъ престоло на Българското Царство и за тая цѣль, бѣдния Борисъ II си съблече пурпурната Царска Мантия, свѣ короната отъ главата си и си взу червевитѣ бутуши претъ многоброенъ грцкия народъ събранъ въ Църквата!...

Прѣди падането на това Българско Царство сж престолния му градъ Прѣславъ и още въ врѣмето на царуванieto на Петра Симеоновъ, нѣкой си Търновски боляринъ на име Шашманъ Мокрий бѣ съзвелъ една дървозна ягжа, да сваля слабия и недостоитния Царъ Петра отъ престолътъ, за да се провъзгласи другъ по достоенъ. За тая цѣль той успѣ да събере и отъ Търново и отъ околността на Прѣславъ доволно войници, нападна на Прѣславъ, нѣ не сполучи въ цѣльта си. Слѣдъ това той се отвлѣчи въ Македония и успѣ да учрѣди тамъ едно Западно Българско царство, което впрочемъ не трая много врѣме, защото Грцкия Царъ Василъ II, най закѣтия Български врагъ за което е и известенъ подъ името Бѣлгароубиецъ, успѣ въ 1014 год. да съсипи съвършено и това Българско Западно Царство въ лицето на послѣдния царъ Гаврила.

И тѣй цѣль България се подчини и завладѣ отъ Грцитѣ. Това Грцко завладѣние трая Г.г. чакъ до 1186 година. Заачи отъ падането на Источното Българско царство се изминаха цѣли 215 години, а отъ падането на Западното царство — 172 год.

Въ течението на тия злочести години Българитѣ — нашитѣ прѣдци сж претърпели Г.г. най унижателнитѣ жжки и тѣглила подъ свѣтската и духовната властъ на Грцитѣ и подъ тяжкия яремъ на умразото и най злонамѣренно къмъ Българитѣ Грцко Правителство. Тѣй напримѣръ като осиромаше тогавашното развратно и роскошно Грцко Царство, Правителството зе да налага данъци върху данци на Българитѣ — своитѣ

подданици. Чашата се май препълни и пакъ тукъ въ Велико Търново избухна ненадѣйно всегорящия пламакъ на едно силно възстание подбудено и приготвено отъ двама братия боляри Асѣня и Петра, за които впрочемъ се разказва, че сж били потомци на Гаврила послѣдния царъ на западното Българско царство, това бѣ въ 1186 година. Тия двама братя Г.г. успѣха съ храбритѣ си юнаци да изгонжтъ Грцитѣ отъ Търново, ако и да имаха тукъ единъ силенъ гарнизонъ, подготвиха го и едно общо възстание пламна, и изгнаха на врѣдъ Грцитѣ... Тогава Асѣнь се провъзгласи за Български царъ и се корониса въ тукашната църква Св. Димитрий; нашия градъ Велико Търново се избра за престоленъ градъ на това ново Царство, значи нашия градъ Велико Търново е станалъ значенитъ отъ 1186 год. — като престоленъ градъ на Българско Царство и тая му знаменитостъ е траяла цѣли 207 години... Понеже въ 1393 година Султанъ Баязидъ завладѣ България, и най напредъ завладѣ и разори съвършено престолния и градъ Велико Търново.

Слѣдъ това како обзорѣние на историческитѣ събития, да се възвѣрнемъ на предмета си; дѣ трѣбва да търсимъ историческитѣ памятници на славнитѣ врѣмена за Българското царство и на славнитѣ дѣла на нашитѣ прѣдци? — Въ Прѣславъ Грцитѣ всичко сж упостошано и разрушено, тамъ почти нищо не е останало което това да доказва, нѣ тукъ въ Търново има много исторически памятници. Бѣдете увѣрени че освѣнъ църквата св. Димитръ, Св. 40 Мъченици и Св. Петка, ако се раскопае Трапезницата и Песаря, даже ако се раскопае и близо до черковата въ Митрополията, ще се намѣрятъ и откриятъ много драгоцѣнни памятници отъ славнитѣ врѣмена на Българското Царство.

Ваъ е известно Г.г. че въ течението на 207 години тукъ въ Търново сж живѣли много Български царие и тѣхнитѣ Палата сж били построени на Трапезницата, между тѣхъ най славнитѣ сж: Асѣнь I, Иванъ Асѣнь II неговъ синъ, а между другитѣ по-отпощирни Иванъ Александръ баща на Шашмана III послѣдния Български Царъ който дѣйствително бѣ великъ чловекъ като царъ, нѣ за голѣма жалостъ е ималъ пагубната слабостъ, да се жени за една Еврейка и да исплди своята първа законна съпруга Теодора... съ това си немисленно дѣло, тоя царъ Иванъ Александръ ископа гробътъ на Българското царство, както и дѣйствително слѣдъ малко години въ него то-и се погрѣба, и чакъ подиръ 484 години оно — ако и отчасти и въ много малкъ размѣръ, се пакъ извади на бѣлъ свѣтъ сж могущественната десница на нашия Освободителъ Блаженнопочившия Русски Царъ Александра II.

Ние знаете че Църквата Св. 40 Мъченици е построена отъ Царъ Иванъ Асѣнь II въ знакъ благодарностъ, за побѣдата му надъ Грцкия Царъ Киръ Тодора, а църквата Св. Петка е построена тоже отъ Пвана Асѣнь II, за да се поставятъ въ нея мощитѣ на св. Петка, които тоя царъ е билъ зелъ отъ Римлянитѣ, които слѣдъ завладѣването на Цариградъ биле ги зели отъ Грцитѣ. Тия мощи най напредъ биле принесени въ Видинъ отъ царъ Страншимира, а отъ тамъ ги зели Сърбитѣ, а отъ свѣтъ Влашкия Князь Лупу отъ Ишъ.

За да са издирятъ слѣдователно горѣказанитѣ исторически памятници се учрѣди това Дружество. — Нѣ за неговото успѣшно напредване моля ви Г.г. да съдѣйствувате и ние, защото безъ вашето съдѣйствие нищо не може да се сполучи.

II За народнитѣ възстания въ България преимуществено въ Велико Търново и въ околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣтъ.

(Продължение)

Слѣдъ това много важно и любопитно писмо, което ние имаме въ оргиналъ, ще изложимъ и друго едно любопитно, но Тайна

това нема какво да се възрази, особено като габда човекът вандакската строгост която употребява към чиновниците. По ерствата за отдалечение тая охота на правителството сж въ рѣдѣтъ на самитѣ чиновници: министерството отне само избираемото имъ право, съ извѣнението на избирателния законъ; но избирателното имъ право е запазено; никой не може да го отнеме. При всичката добра воля на г. Цанкова да ги лиши и отъ това право съ прочутото оноу циркулярно въ времето на мигнитѣ, тѣ свободно могат да се явятъ при урнага, гдѣто се решава тѣхната и на цѣль народъ сѣдба. Сѣдователно, ако чиновникѣ не подпомагатъ на народа съ своитѣ съвети и живо участие въ предстоящитѣ избори на окръжни съвети, да са избераатъ хора, на които общитѣ интереси сж по-малки отъ часнитѣ, за бѣдущи представители ще имаме пакъ Шивачовци, Апенци, Чачевци, на които миналого и настояцето е опитнено. Азъ зная че много чиновници ще подигнатъ рамена и ще кажатъ: все едно; ний отдавно сме се простили съ нашитѣ права като граждани; да дойде платата, платата. . . ! Добрѣ, байновци мои, но ако вий не помогнете на този народъ, на който вий сте членове, който ви храни и облача, отъ когото очаквате вашата бѣдщност, той ще е въ правото си единъ день да каже: „менѣ не ми трѣбватъ паразити“ и платата ще дойде, но съ 50% дозу.

Право да ви кажа че ако вий не помогнете, нема да ви са помогне, а много ще се прозяватъ подиръ Шивачева и с-ѣ да ви иматъ предъ видѣ. Вий искате всичкий свѣтъ за васъ да работи, но вий се лажите; тази наша неразбранщина ще се струпа на главитѣ ви. Азъ вѣрвамъ че вий разбрахте ясно, че нито вашето пълнение требунитѣ на залата въ събраннето; нито вашитѣ молиби къмъ казионитѣ представители, въ коридора, можиха да помогнатъ почне на васъ.

Помогнете си сами, ако искате и Богъ да ви помогне. Едно второ издание на издхналото събрание ще съсине народа, ще ограничи неговитѣ права и ще го тикне въ този лабиринтъ, въ който се нахожда днесъ съсѣдната намъ страна Сърбия и вашитѣ права и интереси отиватъ на тухъ.

Тези мои думи сж отпращени къмъ тѣзи наши чиновници, които съ присърдце сж защищавали народнитѣ права, нъ които святеца—Цанковъ, обезкуражи въ всеко отношение. Азъ знамъ положително чиновници (и танива за зла честь избобилватъ въ столицата), които чакатъ първо число отъ мѣсеца и послѣ като набравятъ парата, тичатъ при Войка Нешово за тухан и керестета или въ град. общ. управл. да габдатъ на кадастровий планъ, гдѣ се вахожда празно мѣсто за продаване. Тѣзи чиновници сж изгубени за народа и тѣ не могатъ да чакатъ освѣн презрението му.

Русе 2 Мартъ 1884 год.

Въ новопоявившиятъ се в. „Русе“, имахъ честта да прочета, подаденото заявление господину Министру на Вжтрѣшнитѣ Дѣла, отъ нѣкакви си русенски граждани избиратели, въ което между другитѣ, ужъ, случивши се на 19 Февруарий въ време изборитѣ, членовѣтъ за Русеенското градско Общинско Управление нерѣдковности и злоупотрѣбления, както отъ страна на полицейскитѣ агенти, други правителствени чиновници, а най-много отъ бюрото, подавшитѣ заявления оказватъ за достовѣрно, че правителството желавше да се избераатъ извѣстни кандидати, затова и училищнитѣ инспекторъ Юрданъ Симеоновъ и азъ на 19 того още отъ призори съ биенето на училищнитѣ званецъ въ крайната махла, събрали сме населението и слѣдъ силното подбуждане къмъ побой, въ случай несполука въ изборитѣ за прокарването кандидатитѣ ни, повели сме събраното население и въ демонстративенъ видѣ, завели сме го въ залата за гласоподаване и този фактъ дохожда да потвърди, че правителството било партизанитѣ на о-

ния кандидати, които сме показали ние, като чиновници.

Наконецъ, неизвѣстнитѣ граждани, молятъ Г. Министра да ни дадѣтъ подѣ сѣдъ и като чиновници ни отстранятъ отъ длѣжноститѣ за явно заплашване, агитиране и злоупотрѣбление съ бюлетинитѣ на избирателитѣ. —

За своя длѣжностъ считамъ, чрезъ настоящето си да дамъ нѣкои обяснения относително горѣпоменатото предписуемо въ отпощение къмъ менѣ обвинение, единствено за освѣтление на почитаемата читающа публика, че писаното за менѣ се липшава и отъ най-малката истенна, че то е направено съ задня целъ, да мя оклѣветатъ предъ съгражданитѣ ми, а най-всече и предъ Началството ми, което преди да се рѣши да постѣхни съ менѣ по изказаното желание на подавшитѣ заявления, трѣбва да се увѣри напълно въ самата сжщностъ и дѣйствителностъ. Лесно е да обвиняваме когото и да е, нъ мѣчно може да се докаже това. Нѣмане нужда да бия звѣнецътъ на крайненекото училище, когато има училищень слуга и той знае работата си. Като избираемъ и отъ сжщата махла, отдохъ заедно съ моитѣ съсѣди-избиратели, да пушна своята бюлетина. Никогаждъ не сжмъ подбуждалъ населението къмъ побой въ случай на несполука при изборитѣ, това е чисто предположение и може да се рече, бѣлнувание отъ страна на заявителитѣ, като моля най-убедително да докажатъ фактически, че дѣйствително сжмъ извършилъ това, което тѣ ми предписватъ и само тогава, може да се вѣрва на тѣхъ, нъ до когато тѣ не направятъ послѣдното, всичкото писано се счита за лъжовно и умислено.

Прочее, умолявате се господине редакторе, да публикувате настоящитѣ ми отговоръ въ достоуважаемитѣ Ви вѣстникъ, за освѣтление, както казахъ погорѣ, на почит. читающа публика въ истенността на самата работа.

М. Кисоглѣвъ

Свищовъ 26 февруарий 1884 год.

Уважаемий Г-не Редакторе!

Много са е говорило и писало, че убѣднитата са раздѣтъ въ самостоятелнитѣ характери, безъ което условие, убѣждения, ако и да сжществуватъ, тѣ са временни и най-малката несполука е въ положение съсѣмъ да ги растура. Твърдѣ многочисленни са фактоветѣ; едно голѣмо множество безхарактерни личности са на всеждѣ ерѣщамъ, за ко и то убѣдениага са тѣсно свързани съ тѣхнитѣ интереси. Една отъ тѣзи личности е и почитаемий „избирателъ“, койго са е помѣчалъ да даде едно описание на изборитѣ въ Свищовъ; но въ тѣзи си не за него работа, той съсѣмъ своеволно изпачава фактоветѣ. Да са предполога, че Г-нъ Избирателъ, въ своето описание, напечатано въ 96 брой на „Славянинъ“, са е ржководилъ отъ глушаво разбиране на рѣдъ и тѣшина, не може, защото въ описанието са ерѣщатъ тая кива мазни фрази, които свидѣствуватъ, че Г-нъ Избирателъ е ималъ случая да разбѣре значението на думата рѣдъ; едно, което вѣрно може да са каже е, че избирателъ, при хващане перото за своето описание, са е ржководилъ отъ гнѣвъ къмъ своитѣ убѣждения, съ които той желас да са опрости, защото несъвѣднатъ, може би, въ неговий интересъ. Г-нъ Избирателъ, съ своето описание, обвинява Г-на Окръжний управителъ,

хули и либералитѣ избиратели, безъ да си помисли, че на нѣговитѣ хули съвѣснитѣ хора погѣднаха съ прирѣние. За да можъ са свали маската на Г-нъ Избирателъ, азъ ще направя единъ краткъ обзоръ на нѣговото описание.

Слѣдъ като ни расправа за нѣкакви си застрѣшителни планове на консерваторитѣ, Г-нъ Избирателъ ни увѣрива, че сугрѣвнато право правит. домъ билъ са ерѣщилъ съ консерватори, които биле си избрали бюро и започнали гласоподаването; но това гласоподавание било прекъснато отъ събравшето са множество (разбира са либерално), което искало да стане гласоподаването подъ открито небе“. Тѣзи нагла лѣжа на Г-на избирателъ биле осмѣяна бѣзъ разлици отъ консерватори и либерали. Никой отъ присѣдствующитѣ избиратели не е ни чувалъ даже да са избира предварително бюро и става гласоподаване; ако Г-нъ избирателъ мисли, че настояванието на множеството, събрано въ двора, било съ цѣль да са побърка на гласоподаването, той лѣже себѣси и другитѣ; настояванието на множеството бѣше Г-не избирателю, да са избере бюрото долу и то ва настоявание бѣше преди да са почне гласуването; що са касае, че консерваторитѣ биле навѣли правит. домъ, е тоже неправда, защото тѣхнитѣ 30 цигани не са въ положене една егая отъ правит. домъ да навѣлятъ.

Г-нъ избирателъ увѣрива, че бюрото, сътешило отъ 3 либерали и 2 консерватори, търсело само причина за раздоръ и скандалъ. Отъ гдѣ Господството е видѣлъ това желание на бюрото, не са знае; но положителното е, че болшинството отъ бюрото са сътоеше отъ хора, на които честността имъ е спичедила довѣрие въ съгражданитѣ имъ. Ако Г-нъ изв. агентъ бѣше са поотблизо запозналъ съ тѣхното положение, иѣше да са посрами отъ своитѣ хули. Дѣйствително, сѣмъ Г-нъ избирателъ са съгласена, че бюрото са постарало да усмири бунтующитѣ са, когато тѣ започнали занаята си; това признание на дописната, е свленъ фактъ, че бюрото, съ исклучение на двамата скандалисти, не е търсело причини за раздоръ и скандалъ, а напротивъ са е старало за рѣдъ и тишина въ изборитѣ.

Послѣ тѣзи си словесовия, Г-нъ избирателъ започва своитѣ хули противъ Г-на Окръжний управителъ, койго нарича апатиченъ, обвинява го въ бездѣйствие и че билъ направилъ распорѣждане за довеждане въоружени солдати. Въ тѣзи хули дописника за бравя всеко приличие и, безъ да са посрами пове отъ перото си, искривилъ до безобразие фактоветѣ. Някога Г-нъ управителъ не е правилъ распорѣждане за викание на солдати; дѣйствително, слѣдъ като изборитѣ са развалиха отъ скандала произведенъ отъ консерваторитѣ, за удивление на самия управителъ, една рота солдати доде въ полицейский дворъ. Ротний командиръ обѣсни, че причината за довеждане ротата била, защото той видѣлъ скандала и за благоразсѣдилъ да вземе мѣрки за потушението му. Това е, Г-не избирателю, дѣйствителностъ, която вий сте са помѣчили да искривите. Вий, безъ да са зачрвите, напротивъ са въсхщавате отъ картината, която наричате прѣлестна; дѣца и момчета, избори и солдати, бюлетини и щикове сте видѣли вий, — чудас измислили; дѣца са несъгѣдѣваха, момчета нѣмане, изборитѣ и солдати не бѣха съвременни; вий сами признавате въ описанието си, че войската дошла, когато изборитѣ са развалили и бюрото са отгѣгнало, тогава отъ гдѣ сте може да видете избори и солдати, щикове и бюлетини?

На Г-на избирателю му направилъ голѣмо впечатанение старшиятъ учителъ, койго туку шо дошелъ, отстранялъ нѣколко класни ученици и си самъ отишълъ. Може би, старшиятъ учителъ да заслужа похвала за енергията си, но въ този случай похвалата е не на своето . . . но за това друга ижтъ, ако ста не нужда.

Съ останалата часть отъ описанието си, Г-нъ избирателъ са е помѣчалъ да опише консерваторската радостъ, либералний куражъ и рѣдѣтъ на изборитѣ въ слѣдующий день. Ако и въ този случай фактоветѣ и да са размѣсени, но не са така искривени; вижда са, че дописника е изчерпалъ извора на измислицитѣ си.

Този краткъ обзоръ на описанието за изборитѣ е достаточенъ да раскрие истенната, която толкова неправедно е измѣчена отъ Г-нъ избирателю. Ако господетвоту пожелае отново да я защити, тогава ще бѣда въ положене да раскрие, кой е била причи-

ната, за гдѣто дописника отива противъ свѣстѣта си.

Кѣквѣ е билъ дѣйствителний рѣдъ при изборитѣ, вѣрвамъ, че пратената ми за това допаса е схванала рѣдѣтъ и въ нея фактоветѣ са изложени въ своята си естественность. За сега не ще бѣде изляшно да Ви опиша дѣйствиата, които взематъ консерваторитѣ, за да постигаатъ цѣльта си.

Ако може да са представи, уважаемий читателю, предсмърнитѣ агении на тѣжко болень, той ще има пѣлно повятие за дѣйствиата на Свищовскитѣ консерватори. При първата несполука въ изборитѣ, подкупничеството са удвои: Цѣль бѣчи съ вино, кобилици съ свѣци, човали съ оризъ, левови и рубли, всичко това богатство отъ мохамедовий рѣй, бѣше оставено въ расположението на простолуднето, но отъ това богатство са помашиха само 30 цигани; тѣзи глупава шѣла са виждаше въ очитѣ на узурпаторитѣ цѣли легиони; тѣ мислятъ горкитѣ, че на тѣзи шѣла и Св. Плия ще са подчини и трѣтѣ съ заруцата си посрѣдъ зима да хвърля огненъ дѣждъ врѣхъ либералитѣ. Съ 30 цигани отъ името на 900 избирателю, отчезнитѣ глушци търсятъ спасение въ Министерството; но жално, нѣма на министерскый столъ П.чевича; Дѣдо Цанковъ имъ вѣра не хваща и ревизоръ са еява, самъ да узнае работата. Очаението взима върха си, положението на Д-нъ Кихотовитѣ става бѣз-исходно, решението е пакъ да са събѣре простолуднето; но и туку са горчаво мамягъ: около чабѣра съ виното пакъ сжшитѣ цигани чакатъ, да ударятъ келеперя! Нѣма какво, и циганитѣ сж кяръ; — „пиши, Каравашъ, единъ протоколъ, казватъ дѣдо Димитраки и Хасанъ калайджитя, управителя да го нѣмъ, даскалитѣ да са испѣдятъ и Равалията да бѣде кметъ“; Каравашчето туѣ чака, протокола е готовъ, подписанъ отъ дѣда Даматраки и Калайджи Хасанъ ага михуредиева; дайго да пиемъ, всххитенъ виша дѣдо Димитраки Начевичъ и чабѣра излиза на сѣбната; съ това са свърши Митинга (?).

Това е, уважаемий Г-не редакторе, дѣйствието на нашитѣ консерватори; азъ ви го предадохъ въ смѣшна картина, защото отъ глушавото не може да са създаде серьезно. Тѣ предполагатъ, че съ тѣзи си подли ерѣдѣгва, ще можатъ да задушатъ честната душа; тѣ вѣрватъ вѣлнитѣ, че вѣятъ ще е толкова глупавъ, да търши тѣзи мизерни червеи, огново да заразятъ атмосферата съ мизма. Лѣжете са, подли хора; вашитѣ подли домогвания не ще ви помогнатъ; маската ви е вѣче доло, погѣднеге са, вий сте въ пълната си голога; вѣятъ откода ви е причислилъ къмъ вашитѣ събратия подлитѣ тирани. Ако поне атома отъ свѣстѣтъ има въ васъ, разберете, че съ тѣзи си казни ерѣдѣтва, вий неможете си помога, а само увѣличавате проклятието отъ поколението. . . но не! вий незаслужавате мастилото; вѣрвайге, че перото ми не ще да пише други пѣтъ за васъ.

Извинете, Г-не редакторе, за гдѣто азъ си позволихъ да искажа часть отъ своитѣ чувства, които, вѣрвамъ, са таятъ въ всека свободна душа; но това неможеше да са избѣгне; това чувство на отвращение узурпаторитѣ го предизвикаха въ благоразумното туканшо болшинство.

Дѣйствиата на Г-на Ив. Данева, като ревизоръ по изборитѣ, бѣха съвършено тактични и справѣдливи; той изслушалъ консервативната депутация въ салонѣтъ на Общинското управление. За да може си състави зрѣло заключение за изборитѣ, той пожела да са ерѣщи съ нѣкои повлѣятели граждани; въ часлото на поканенитѣ имахъ честта да бѣда и азъ. Г-нъ Даневъ внимателно изслушъ посѣтителитѣ си; нему са обѣсни: Огромнитѣ злоупотрѣбления на бившитѣ общински управленя, състоянието на града и убѣдениата на гражданитѣ, като са помаза да ходатайствува предъ Г-на Министра за испращане комиссия, койго да разгледа сѣйткитѣ на бившатѣ общински управленя. Какво заключение си е направилъ Г-нъ Ив. Даневъ, не зная, но вѣрвамъ, че прѣбата на гражданитѣ заслужа внимание.

X.

Ново село (Видинско) 25 февруарий 1884 год.

Г-не Редакторе!

Отъ скоро врѣме почна да са приема почитаемия Ви в. „Славянинъ“ и въ нашето село. Съ сѣкакво удоволствие са четете и

слуша отъ селянитѣ ни, които обръщатъ най голѣмо внимание върху разнитѣ дописки отъ разни мѣста на държавицата ни, помѣстияни въ уважаемия Ви листъ.

За жалостъ че само за нашето село нищо не са е поменувало, ако и да е имало за какво. Причината на това мълчание е била, че са е имало прѣдъ видѣ поговорката: „кръвъ съ кръвъ са не мпе, но съ вода“ т. е. не са е явявало злото чрезъ печата, а са е чакало згодно врѣме за искореняването му. Думата ми е, за рѣда на училищия ни вървежъ. Отъ освобождението ни до тѣзи година, нашето село е страдало въ учебно отношение, като не е имало, кой да са погрижи за това свѣто и за народа ни спасително дѣло. Благодарение прочее, че съ изминуването на бившитѣ превратни години, са измина и съществуващия недостатъкъ въ нашето село. За щастие обаче, са избра за кметъ на селото ни съселянина ни Георги Микинъ, който не закъсне да покаже че е роденъ за човѣкъ и че оценява днѣшнитѣ врѣмена. На господство му най първата грижа бѣше да са преправи училището по сегашенъ планъ, което и подъ неговъ надзоръ стана; втората му грижа бѣше да го снабди съ добри учители, като ги искаше отъ Г. инспектора на Видин. учеб. окръгъ, който са показа доста готовъ, като ни испрати за учителъ г. Влада Д. Владовъ отъ г. Елена и за учителка Мария Гърдева отъ г. Орѣховица. За учителката не щѣ да говоримъ нищо, защото и не заслужа, а ще са огранича да поговоримъ само за учителя. Този г-нъ съ своята опитностъ и добро повѣдение, въ кѣсо врѣме спечели симпатията на селянитѣ ни и на учившитѣ са младежи, които като рой тичатъ въ училището, и са уважава отъ всѣкиго, което и дѣйствително заслужа.

с. Хотница (Търновско) 22 Февруар. 1884 г.

Г-не Редакторе!

Мисля, че отдавно не ви е писано нѣщо за селото ни, защото е населено така речн задъ Божиата гръбина, та го ни той не види. Въ него върлува партизанство и несъгласие въ най-голѣма стѣчень, и по тая причина много се хора изселяватъ. Партизанството се състои въ това: кой ще да бѣде чорбаджия или по новому „гложди кокалджия“, а да не работатъ. Тия иматъ своитѣ глупи последователи и са станали като сатани на всичко добро, като унищожаватъ просвѣщение и дружества.

Нашитѣ селяне нецѣтъ просвѣщение и дружества, защото отъ ученитѣ свѣтътъ пропада!! Черковитѣ са станали за смѣхъ, защото шумъ отъ бабскитѣ приказки, викъ и плачь на дѣцата, като ги турятъ предъ свѣщенника на студена земя на входѣтъ, заглушава всичко. Молебствие да те Богъ сачува! Ако се случи нѣкоя свадба, то смѣхъ и глупости пѣлно и прѣгълно. Булката се довежда отъ бабички като мечка подъ единъ чю-

Редакторъ-Издателъ Т. Х. Ставчевъ.

валъ, а като излѣзатъ и отидатъ дома и, и настане вечеръ, то ще да видишъ страшенъ огънь, гдѣто хвърлятъ живи кокошки и т. н. запалватъ се дървета, слама, настава дивъ викъ отъ пияни хора, грѣмежи непрестанно саждватъ и т. н. и то е знакъ, че е булка „като огледало“, въ противенъ случай бои на сермия, а глупавата свѣтина остава да исповѣда бога Вахуса за 5-6 дни!

Азъ наистина несъмъ отъ ония, които искатъ да оичтожаватъ народнитѣ обичаи, но не съмъ и за обичаитѣ, като: чувалъ, бои, паленъ на огънь, грѣмежи изъ пушки, оставане въ къщата на домовладетеля, пиянствование и неработение нѣколко дни и пр.

Добрѣ би било както Духовната, тѣй гражданската власть, да запретатъ вредителнитѣ и глупави обичаи съ които е заразно населението.

Величовичъ

с. Сломеръ (Свищовско) 28 февруар. 1884 г.

Селото Сломеръ се нахожда 4 часа на югъ отъ гр. Свищовъ, това село носи названието си още отъ старитѣ български времена; отъ предание се говори, че когато българското царство често е правяло боеве съ гърцитѣ, случило се тѣй цето въ това мѣсто, станала една най-опорита битка; българитѣ победили гърцитѣ, и направили преговори, послѣ това нарекли тѣзи мѣстностъ слово и миръ, така отъ слово и миръ, носи названието си Сломеръ. Селенитѣ са занимаватъ съ земледѣлие и скотоводство, селото има жители около 200 къщи чисто-български, съ една хубава черкова направена въ 1877 год. храмъ Св. Иоаннъ Рилский съ двама свѣщенника. . . . Селенитѣ са хладнокрѣвни къмъ посещаване на Божиата храмъ; училище едно доста красиво съ 4 стаи, двѣ за ученици, една Общинско Управление, а другата учителско жилище.

Най голѣмийтъ имъ недостатъкъ е, че не си працатъ редовно дѣцата въ училище, зимно время иматъ доволно ученици, а цомъ дойде Мартъ, намаляватъ повече отъ половината.

Пишѣтъ ни изъ г. Попово:

Прѣди нѣколко дни тукашниятъ финансовъ Нагледникъ Г-нъ Василиевъ се назначи за такъвъ въ г. Тутраканъ, а на негово мѣсто дойде Тутраканский Черневъ, този послѣдний, когато отива да обхожда околнята, се облича съ форма, мундиръ дѣлакъ офицерски, платени палети, съ кокарда на калпака и отгорѣна сукното жѣтъ ширитѣ на кръстъ, за когото мнозина питатъ, защо предшниятъ финансовъ Нагледникъ нѣмаше и не носеше форма, а този носи?!

РАЗНИ

Г. Д. Цанковъ Министеръ-Президентъ, който отъ нѣколко дни пътува изъ провинцията, ще посѣти слѣдующитѣ градове съ околнитѣ: Кюстендилъ, Трънъ, Видинъ, Ломъ, Вратца, Рахово,

Плѣвенъ, Ловечъ, Севлиево, Търново, Свищовъ, Руссе, Разградъ, Шуменъ и Силистра.

Извѣстиятъ ни отъ Шуменъ, че тамошното население останало твърдѣ доволно отъ промѣняването на Предѣдателя на Шумпенския Окрѣженъ Сждъ Добре Стойковъ, който е назначенъ за членъ на истий сждъ, и вмѣсто него за Предѣдатель назначенъ члена Димитръ Константиновъ. Само нѣкои сфендита, заедета, не биле задоволни отъ премѣстванieto на Добрѣ сфенди, за когото ний и другъ пѣтъ сме казвали, че той не е човѣкъ за тѣзи деликата и важна служба.

Въ 19 брой на „Държавенъ Вѣстникъ“ има обнародванъ единъ приказъ подъ № 13, съ когото се назначаватъ нѣколко отъ Българскитѣ офицери поручици да командуватъ ротни въ пѣшитѣ дружини.

Г-нъ Д-ръ Д. Вачовъ, членъ при Руссенския апеллативенъ сждъ, си далъ оставката, която се приела и отъ 1-й того той престава отъ да е членъ въ речения сждъ. Руссенската апелляция губи единъ най достоенъ членъ юристъ, когото навѣрно свѣстѣта го е накарала да си даде оставката, като вижда че способноститѣ въ насъ не са почитатъ.

Спорѣдъ послѣднитѣ извѣстия изъ София, консерваторитѣ наскоро щѣли да починѣтъ да издаватъ свой вѣстникъ. За редакторъ на тоя вѣстникъ се готвялъ извѣстията Атанасъ Шоповъ който сега е назначенъ за членъ на Софийския Апеллативенъ Сждъ, вмѣсто Г-на Радославова.

Помощникътъ на прокурора при Руссенский Апеллативенъ сждъ, Г-нъ Иванъ Бурмовъ, е назначенъ за Предѣдатель на Севлиевский Окрѣженъ Сждъ, а на негово мѣсто е назначенъ помощникътъ на прокурора при Руссенский Окрѣженъ Сждъ, г-нъ Георги Згуревъ, юристъ, за когото вѣстникъ „Братство“, казваше че щѣлъ да бѣде единъ отъ редакторитѣ на консерваторския Руссенски вѣстникъ „Руссе“, нѣпие не върваме г-нъ Згуревъ да се намѣси въ таж работа, още повече като чиновникъ.

Говори се, че предѣдательтъ на Руссенский Окрѣженъ Сждъ, г-нъ Иванъ Божковъ, щѣлъ да бѣде премѣстенъ на сжцата длѣжностъ въ Търново или въ Видинъ. До колко тия слухове сж вѣрни, за това и не гаратираме за точността имъ.

Въ Българдъ ставатъ голѣми приготовления, за тържественно посрѣщане на Австро-угарския престолонаследникъ принца Рудолфа. Поржчали са раскошни придворни карети въ Германия и Франция, много скѣпоцѣнни мобили и др. потреби.

Портата се отлагала заплащанieto всепитѣ разпоски на Россия. Русския посланикъ г. Пе-

лидовъ въ Цариградъ, на последно врѣме, испратилъ двѣ ноти до Портата, въ които заявилъ че иска точното изпълнение на обязательствата къмъ русското правителство. Русскитѣ вѣстници свѣтватъ правителството, да занеме Ерзерумската област, до гдѣто си исплати Портата дълга.

Отъ Министерството на Правосѣдието.

ОКРѢЖНО

№ 942

До г.г. предѣдательтѣ на сждилищата, мировитѣ сждии и прокуроритѣ.

Имамъ честь да помолжъ Г.г. предѣдательтѣ на сждилищата и мировитѣ сждии, както и всички вѣщи лица, да ми съобщатъ нуждитѣ свѣдѣния, ако иматъ такива, или ако можѣтъ да ги събератъ въ едно кѣсо врѣме отъ нѣколко мѣсеци, относително народнитѣ обичаи по наследственото право, и да ми отговорѣтъ на слѣдующитѣ питання:

1. За дѣлежѣтъ на наследство между синовѣтъ, отдѣлени и неотдѣлени, дѣщеритѣ женени и неженени, и други членове на едно семейство, слѣдъ смъртъта на бащата, и кому какъвъ дѣлъ се дава, т. е. мжжскитѣ и женски наследници по равенъ дѣлъ ли взематъ и ако не такъвъ, то по каква частъ?

2. До гдѣто е живъ бащата, раздѣля ли той имота си и какъ става тоя дѣлежъ?

3. Кое се практикува повече: дѣлежъ приживѣ на бащата ли, или слѣдъ неговата смъртъ?

4. Ако членовѣтъ на семейството не се дѣлятъ и подиръ смъртъта на бащата, то въ такъвъ случай, какви сж взаимнитѣ имъ права относително общийтъ имъ имотъ?

5. На кое отъ чадата се дава бащината къща при дѣленieto на наследство, какъ се дѣли въобще между разнитѣ наследници движимийтъ и недвижимийтъ имотъ и прави ли се разлика между мжжски и женски наследници, относително недвижимитѣ имоти, особно като за нивя, ливади и пр.?

6. Храненицитѣ или усиповеннитѣ взематъ ли дѣлъ отъ наследство, когато има прави или други наследници, и какъвъ именно?

7. Мжжѣтъ и жената наследватъ ли единъ отъ другого и какви дѣлове взематъ, кога иматъ дѣтца, или други наследници, и кога нѣма такива!

София, 16 Февруарий 1884 г.

Министръ: К. Помяловъ.

И д. главенъ секретаръ:

Ст. Михайловский.

Нач. на отдѣлението: П. П. Карантровъ.

ТЕЛЕГРАММА.

Белградчинъ 2 мартъ 1884.

Днесъ старшия учителъ пѣжда единъ бѣденъ ученикъ, гдѣто искавалъ нѣколко пѣти, че играе кукумишъ въ учителската стая съ учителката и много други безобразия.